

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Statutární město Jihlava**, se sídlem Jihlava 1, Masarykovo nám. 97/1, zastoupen JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Brno, Lidická 57, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 27. 11. 2015, č. j. 3811/M/15 81524/ENV/15, sp. zn. R/3244,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 27. 11. 2015, č. j. 3811/M/15 81524/ENV/15, sp. zn. R/3244, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Ing. Martina Flory, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ministr životního prostředí zamítl jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, odboru zvláštní územní ochrany přírody a krajiny (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 3. 2015, č. j. 2420/ENV/15 (dále jen „rozhodnutí o námitkách“). Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zčásti zamítl podle § 40 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPK“), žalobcovy námitky proti oznámení návrhu na vyhlášení Národní přírodní rezervace Velký Špičák (dále jen „NPR Velký Špičák“), jejího ochranného pásma a bližších ochranných podmínek v národní přírodní rezervaci (dále jen „NPR“).

Ze správního spisu vyplynulo, že přípisem ze dne 19. 3. 2014, č. j. 19304/ENV/14 (dále také jen „oznámení ze dne 19. 3. 2014“), oznámil žalovaný jako ústřední orgán ochrany přírody podle § 79 odst. 1 ZOPK návrh na vyhlášení zvláště chráněného území podle § 40 odst. 1 ZOPK s názvem „Velký Špičák“, které mělo být vyhlášeno v kategorii národní přírodní rezervace ve smyslu § 28 ZOPK. V oznámení bylo uvedeno, že v lokalitě Velkého Špičáku se v současnosti nacházejí dvě zvláště chráněná území, NPR Velký Špičák a Přírodní rezervace (dále jen „PR“) V Klučí, přičemž nařízením vlády č. 132/2005 Sb., kterým se stanoví národní seznam evropsky významných lokalit (dále jen „nařízení vlády č. 132/2005 Sb.“) byla do seznamu evropsky významných lokalit (dále jen „EVL“) zahrnuta lokalita Velký Špičák, jejíž součástí jsou i NPR Velký Špičák a PR V Klučí.

V oznámení byly jako hlavní důvody pro zpracování návrhu na vyhlášení NPR Velký Špičák označeny: i) zabezpečení ochrany Evropsky významné lokality Velký Špičák v českém právním systému, ii) vydání zřizovacího předpisu formálně i obsahově odpovídajícího současné legislativě, iii) jednoznačné vymezení hranice NPR na základě přesných geodetických podkladů.

Předmětem ochrany v NPR Velký Špičák měl být podle oznámení žalovaného rozsáhlý komplex přirozených lesních porostů místy pralesovitého charakteru, především společenstva květnatých bučin, suťových lesů a štěrbínové vegetace silikátových skal a drolin, jež jsou biotopem řady charakteristických chráněných a ohrožených druhů organismů. V oznámení žalovaný upozornil, že základní ochranné podmínky jsou pro všechny národní přírodní rezervace dány v § 29 ZOPK, a v souladu s § 28 ZOPK navrhl, aby na území NPR Velký Špičák bylo možno provádět jen se souhlasem orgánu ochrany přírody tyto činnosti: i) povolovat nebo provádět změny druhů pozemků nebo způsobů jejich využití, ii) upravovat povrch pozemních komunikací s použitím jiného než místního přírodního materiálu stejného geologického původu, iii) povolovat nebo provádět geologické práce spojené se zásahem do území, iv) provádět výzkumnou činnost.

Předpokládaná celková výměra navrhované NPR Velký Špičák měla dle oznámení činit 76,4439 ha; vedle toho žalovaný navrhl vyhlásit ochranné pásmo o celkové výměře cca 155,3139 ha s tím, že v ochranném pásmu bude možné jen se souhlasem orgánu ochrany přírody: i) vyznačovat cyklistické nebo turistické trasy, ii) vysazovat nebo vysévat rostliny, souhlas se nevyžaduje pro vysazování nebo výsev stanoviště původních listnatých dřevin a jedle bělokoré při obnově lesa.

Vzhledem k tomu, že NPR Velký Špičák (a to jak její vlastní území, tak i ochranné pásmo) měla dle návrhu částečně zasahovat na pozemek parc. č. 1336/1 v k. ú. Loučky u Jihlavy (dále jen „dotčený pozemek“), uplatnil žalobce z titulu svého vlastnického práva k danému pozemku námitky proti návrhu v souladu s § 40 odst. 4 ZOPK. V námitkách uvedl, že důvody pro vyhlášení nové NPR Velký Špičák neobstojí, neboť ochrana EVL Velký Špičák může být zajištěna i bez vyhlášení nové NPR, a návrh proto odporuje principu proporcionality ve smyslu nálezů Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02. Vyhlášení NPR Velký Špičák dle žalobce povede ke zpřísnění základních ochranných podmínek a vzniku nových omezení při hospodaření v lesích na dotčeném pozemku, aniž by však toto nucené omezení vlastnického práva bylo spojeno s kompenzací odpovídající čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Žalobce v námitkách rovněž upozornil, že některá navrhovaná omezení postrádají věcné opodstatnění.

O podaných námitkách rozhodl správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 13. 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

2015, č. j. 2420/ENV/15, tak, že námitce proti vyhlášení Národní přírodní rezervace Velký Špičák a jejího ochranného pásma na pozemku 1336/1 v k. ú. Loučky u Jihlavy se nevyhovuje (výrok A); námitce proti zařazení bližší ochranné podmínky „*upravovat povrch pozemních komunikací s použitím jiného než místního přírodního materiálu stejného geologického původu*“ se vyhovuje (výrok b); námitce proti vymezení činnosti, která je vázána na předchozí souhlas orgánu ochrany přírody v ochranném pásmu „*vysazovat nebo vysévat rostliny, souhlas se nevyžaduje pro vysazování nebo výsev stanoviště původních listnatých dřevin a jedle bělokore při obnově lesa*“ se nevyhovuje (výrok C).

Proti výročkům A a C rozhodnutí o námitkách podal žalobce rozklad, v němž namítal, že správní orgán I. stupně vypořádal příslušné námitky nesprávně po právní i věcné stránce. O rozkladu rozhodl ministr životního prostředí žalobou napadeným rozhodnutím tak, že rozklad zamítl a rozhodnutí prvního stupně potvrdil. V odůvodnění zejména zdůraznil, že žalobce není podle § 40 odst. 4 ZOPK aktivně legitimován k podání námitek směřujících proti vyhlášení NPR a nadto nespecifikuje, jak konkrétně bude dotčen na svých právech vlastníka dotčeného pozemku.

II. Obsah žaloby

Žalobce v žalobě uvádí, že v námitkách proti oznámení ze dne 19. 3. 2014 i v rozkladu pod body III., IV. a V uvedl konkrétní důvody, kterými zpochybňoval nezbytnost vyhlásit NPR Velký Špičák. Žalovaný však tyto námitky označil za „mimoběžné“ a nikterak se jimi nezabýval, neboť dle jeho názoru se nejedná o námitky příslušející vlastníku pozemku podle § 40 odst. 4 ZOPK. Žalobce tento závěr považuje za nesprávný. Je nesporné, že ve smyslu citovaného ustanovení má vlastník právo uplatnit námitky pouze „*proti takovému navrženému způsobu nebo rozsahu ochrany, jímž by byl dotčen ve výkonu svých práv nebo povinností*“. Z celého textu námitek i rozkladu proti rozhodnutí prvního stupně je však zřejmé, že žalobce nesouhlasí s návrhem nové NPR Velký Špičák právě z toho důvodu, že záměr zasahuje do jeho vlastnického práva k dotčenému pozemku a významně ho omezuje. Žalobce brojil proti navrženému způsobu ochrany, neboť usiloval o to, aby se dotčený pozemek nestal součástí NPR Velký Špičák, kdy za způsob ochrany je nutno považovat i samotné vyhlášení zvláště chráněného území, které je spojeno se vznikem povinnosti dodržovat základní ochranné podmínky.

I v případě postupu dle § 40 ZOPK se uplatní základní principy ochrany přírody vymezené v § 1 ZOPK (součinnost a respektování hospodářských potřeb vlastníků a správců pozemků) a princip proporcionality (viz výše citovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02). Záměr na vyhlášení NPR Velký Špičák je s těmito zásadami v přímém rozporu, neboť cíle žalovaného lze dosáhnout i postupy, které jsou vůči vlastnickému právu žalobce ohleduplnější. Žalobce považuje tvrzení žalovaného o nedostatku aktivní věcné legitimace za absurdní, což přirovnává k situaci, kdy by ve vyvlastňovacím řízení nebyl dotčený vlastník oprávněn zpochybňovat opodstatněnost veřejného zájmu. Žalovaný nadto nedostatek aktivní věcné legitimace začal tvrdit až v řízení o rozkladu. Žalobce je přesvědčen, že veškeré jeho rozkladové námitky měly být vypořádány meritorně, a proto napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné.

Žalobce dále namítá, že vyhlášení NPR k zajištění ochrany EVL Velký Špičák není povinností žalovaného, ale toliko využitím možnosti založené v § 45c odst. 4 věta první ZOPK. Tato skutečnost mj. vyplývá z nařízení vlády č. 318/2013 Sb., o stanovení národního seznamu evropsky významných lokalit (dále jen „nařízení č. 318/2013 Sb.“), které v příloze č. 709 navrhuje pro EVL Velký Špičák vyhlášení zvláště chráněného území

v kategorii národní přírodní rezervace pouze pro část území EVL Velký Špičák. Dané nařízení rovněž nestanoví, že by vyhlášení národní přírodní rezervace bylo nezbytné pro udržení příznivého stavu předmětu ochrany evropsky významné lokality. Žalovaný měl tedy při volbě způsobu ochrany na výběr mezi ponecháním dosavadního režimu ochrany a vyhlášením NPR podle § 45c odst. 4 ZOPK.

Dále žalobce nesouhlasí s argumentací správního orgánu I. stupně, že v daném případě by ochrana EVL Velký Špičák nemohla být zajištěna smluvně. Správní orgán I. stupně na podporu svého tvrzení uvádí argumenty, které ve své podstatě vylučují použitelnost institutu smluvní ochrany jako celku. Zákonodárce však považuje tento institut za plnohodnotnou alternativu k vyhlášení maloplošného zvláště chráněného území, která by nadto měla být preferována, neboť zajišťuje ochranu v součinnosti s vlastníky pozemků. Použití smluvní ochrany rovněž nebrání skutečnost, že dané území je již chráněno prostřednictvím zvláště chráněného území (viz § 39 odst. 1 ZOPK).

Dále žalobce opakuje svoji argumentaci obsaženou v rozkladu proti rozhodnutí prvního stupně, neboť se jí ministr životního prostředí odmítl zabývat s odkazem na nedostatek žalobcovy aktivní věcné legitimace. Přitom zejména zdůrazňuje, že ochrana NPR Velký Špičák i PR V Klučí ve své stávající podobě zcela vyhovuje zákonným požadavkům (není ji nutné aktualizovat vyhlášením zvláště chráněných území podle platných právních předpisů) a hranice těchto zvláště chráněných území je možné vytyčit i bez vyhlášení zcela nové přírodní rezervace.

Žalobce je přesvědčen, že skutečný účel vyhlášení nové NPR Velký Špičák se odlišuje od důvodů proklamovaných v oznámení ze dne 19. 3. 2014, neboť záměrem vyhlášení nové NPR je výhradně zpřísnění stávající úrovně ochrany a rozšíření ochranného pásma. Napadené rozhodnutí se rovněž opírá o nesprávný závěr, že ponechání lesních porostů na dotčeném pozemku samovolnému vývoji není možné za stávajícího právního stavu, a proto je dle názoru ministra životního prostředí nutné vyhlásit novou NPR Velký Špičák.

Vzhledem k tomu, že žalovaný neměl povinnost vyhlásit NPR, ale jednalo se o jeho svobodné interní rozhodnutí, byl povinen respektovat základní principy ochrany přírody vymezené v ZOPK a princip proporcionality v intencích nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 a judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Zamýšlené vyhlášení NPR Velký Špičák je z pohledu těchto zásad neakceptovatelné, neboť v jeho důsledku vzniknou nová významná omezení hospodaření v lesích na dotčeném pozemku, který je dosud částečně součástí PR V Klučí. Konkrétně se jedná o i) změnu kategorie zvláště chráněného území z PR na NPR a s tím související změnu základních ochranných podmínek, ii) změnu bližších ochranných podmínek a iii) rozšíření výměry ochranného pásma se zavedením nových omezení hospodaření.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že princip proporcionality je zajištěn již samotnou existencí práva na náhradu újmy za nucené omezení vlastnického práva žalobce vyplývající z § 58 odst. 2 a násl. ZOPK, což však dle žalobce znamená, že v tomto pojetí může být rozsah nuceného omezení stanoven v zásadě libovolně. Žalobce zdůrazňuje, že princip proporcionality platí vedle čl. 11 Listiny základních práv a svobod a toto ustanovení je třeba aplikovat v souladu s ním. V důsledku toho je k nucenému omezení vlastnického práva možno přistoupit pouze v případech, kdy veřejný zájem nemůže být bez nuceného omezení vůbec naplněn. Obdobným způsobem je mj. koncipován § 3 a § 4 zákona č. 184/2006 Sb., o vyvlastnění.

Dále žalobce namítá, že vyhlášení nové NPR Velký Špičák bude mít za následek Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

omezení práva myslivosti a hospodaření v lese bez odpovídající kompenzace. Vyhlášením ochranného pásma bude zasaženo další území v jeho vlastnictví, a to lesní pozemek na parc. č. 1336/1 v k. ú. Loučky u Jihlavy o rozloze 26,35 ha, na němž se nacházejí kvalitní porosty většinou v mytním věku s převažujícím zastoupením smrku ztepilého. Tato část pozemku by měla právě nyní začít přinášet zisky a vracet zpět náklady, které do ní byly vloženy, což bude vyhlášením ochranného pásma omezeno, popř. zcela znemožněno. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že těžba lesních porostů nebude vyhlášením ochranného pásma dotčena, neboť se dle návrhu na vyhlášení nejedná o činnost vázanou na souhlas orgánu ochrany přírody. Žalobce však netvrdil, že by omezení těžební činnosti spočívalo v jeho vázanosti na souhlas orgánu ochrany přírody, ale naopak v opatřeních předpokládaných v navrhovaném plánu péče. Obsah napadeného rozhodnutí se tak s obsahem námitek účelově míjí, což zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce uvádí, že újma vzniklá vyhlášením NPR Velký Špičák nebude kompenzována v celé výši, tj. ve výši zisku, který by jinak bez existence omezení bylo možné na dotčeném pozemku dosáhnout. V této souvislosti žalobce odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, dle něhož v případě, že zákon nepředpokládá poskytnutí kompenzace za omezení vlastnického práva, toto právo je možné omezit výhradně se souhlasem vlastníka. Vzhledem k tomu, že ZOPK nepředpokládá poskytnutí úplné kompenzace újmy, která bude těmito omezeními vyvolána, lze omezení vyvolané vyhlášením NPR Velký Špičák považovat za proporcionální pouze tehdy, pokud s jeho zřízením dotčené subjekty souhlasí a současně je toto omezení nezbytně nutné k zajištění veřejného zájmu. V řešeném případě nebyla splněna ani jedna z těchto podmínek. Aplikaci principu proportionality přitom nebrání, že tento postup není uveden v ZOPK, neboť se jedná o ústavní princip, který se uplatní i v případě, kdy předpisy jednoduchého práva jeho existenci výslovně nezmiňují.

Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve konstatuje, že napadené rozhodnutí nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 9 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalobci nezakládá, nemění ani neruší práva a povinnosti. Rozhodnutí dle § 40 odst. 4 ZOPK nemá bezprostřední dopad do žalobcova vlastnického práva. K případnému zásahu do vlastnického práva dojde teprve tehdy, pokud bude ve Sbírce zákonů vyhlášen podzákonný právní předpis, tj. vyhláška o zřízení NPR a žalobci nebude udělena výjimka ze zákazů omezujících jeho vlastnické právo. Ze stejného důvodu je pak napadené rozhodnutí vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť se nejedná o rozhodnutí dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodnutí soudu nebude mít žádný vliv na žalobcova práva, neboť vyhláška o zřízení NPR coby právní předpis již bude platná a účinná.

K žalobním námitkám žalovaný uvádí, že celé území, kde žalovaný navrhuje vyhlásit NPR, vyhovuje požadavkům zákona na vyhlášení NPR (viz § 28 odst. 1 ZOPK). Důvody, které vedly žalovaného k vyhlášení NPR, přitom vyplývají z žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud zákonodárce svěřil žalovanému pravomoc prostřednictvím podzákonných právních předpisů vyhlášovat NPR v těch lokalitách, kde je to nezbytné

z hlediska prosazování veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny, je nutné přijmout východisko, že test proporcionality provedl již zákonodárce, který žalovanému uložil povinnost vyhlášovat NPR tam, kde je to důvodné. Přitom je každý povinen strpět omezení vyplývající ze ZOPK, za což mu náleží náhrada.

Žalobce během správního řízení i v žalobě vznáší námitky, k nimž dle § 40 ZOPK není oprávněn. Předmětem řízení o námitkách vlastníka není vlastní legislativní proces, jehož účelem je vydat vyhlášku o NPR. Nesouhlas žalobce jakožto vlastníka se zařazením do nově navrhované NPR není podle ZOPK překážkou pro zařazení tohoto pozemku do NPR. Žalobci rovněž nepřísluší zpochybňovat v řízení o námitkách podle § 40 odst. 4 ZOPK důvody pro vyhlášení NPR. Žalobce má právo podat námitky podle § 40 odst. 4 ZOPK jako vlastník dotčeného pozemku, žalovaný má povinnost tyto námitky vypořádat a vysvětlit žalobci, že jsou důvody vyhlásit ve veřejném zájmu NPR. Skutečnost, že nařízení č. 318/2013 Sb. předpokládá vyhlášení NPR jen pro část EVL nijak nebrání vyhlásit NPR pro celou EVL. Tento postup je nadto v souladu se směrnicí Rady 92/43/EHS ze dne 21. 5. 1992, o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (dále jen „směrnice o stanovištích“), neboť dle jejího čl. 2 odst. 2 je cílem opatření nejen zachování příznivého stavu přírodních stanovišť, ale i jejich obnova. Je tomu tak proto, že kategorie přírodní rezervace, na rozdíl od národní přírodní rezervace, nemůže zaručit kontinuální ponechání lesních porostů samovolnému vývoji v budoucnu.

V daném případě by byl institut smluvní ochrany nevyužitelný (předpokládající souhlasný projev vůle dvou či více stran), neboť žalobce odmítá jakékoliv další omezení hospodaření na dotčeném pozemku. Žalovaný také nesouhlasí, že v řízení o žalobcových námitkách měla být prokázána vhodnost, účinnost a potřebnost vyhlášení NPR. Tvrzení, že jiné formy ochrany by měly mírnější dopad do žalobcova vlastnického práva, žalovaný považuje za čiré spekulace, které nejsou ničím prokázány. Při přijetí žalobcovy argumentace by se žalovaný dostal do závislého postavení, kdy by k výkonu své pravomoci potřeboval souhlas žalobce, který by podle své vůle rozhodoval o tom, jak bude na dotčeném pozemku vykonávána ochrana přírody a krajiny ve veřejném zájmu.

Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Dle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod „každý má právo vlastnit majetek. Vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu. Dědění se zaručuje“.

Dle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod „vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu“.

Dle § 1 ZOPK „účelem zákona je za účasti příslušných krajů, obcí, vlastníků a správců pozemků přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitostí

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

forem života, přírodních hodnot a krás, k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji a vytvořit v souladu s právem Evropských společenství v České republice soustavu Natura 2000. Přitom je nutno zohlednit hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel a regionální a místní poměry“.

Dle § 40 odst. 4 ZOPK „(...) vlastník je oprávněn uplatnit námitky jen proti takovému navrženému způsobu nebo rozsahu ochrany, jímž by byl dotčen ve výkonu svých práv nebo povinností. Orgán ochrany přírody rozhodne o došlých námitkách do 60 dnů od uplynutí lhůty pro uplatnění námitek. O jednotlivých námitkách se rozhodne zpravidla ve společném řízení. Orgán ochrany přírody uvede návrh do souladu s námitkami, kterým bylo vyhověno“.

Dle § 28 odst. 1 ZOPK „menší území mimořádných přírodních hodnot, kde jsou na přirozený reliéf s typickou geologickou stavbou vázány ekosystémy významné a jedinečné v národním či mezinárodním měřítku, může orgán ochrany přírody vyhlásit za národní přírodní rezervace; stanoví přitom také jejich bližší ochranné podmínky“.

Dle § 58 odst. 1 ZOPK „ochrana přírody a krajiny je veřejným zájmem. Každý je povinen při užívání přírody a krajiny strpět omezení vyplývající z tohoto zákona“.

Dle § 79 odst. 4 písm. h) ZOPK „Ministerstvo životního prostředí dále vydává vyhlášky, kterými se vyhláší národní přírodní rezervace, národní přírodní památky nebo ochranná pásma těchto zvláště chráněných území a stanoví bližší podmínky jejich ochrany a dále vyhláší nebo zruší přírodní památky a přírodní rezervace nebo jejich ochranná pásma na území národních parků a jejich ochranných pásem a stanoví bližší podmínky jejich ochrany“.

Úvodem se soud zabýval otázkou přípustnosti podané žaloby, a to zejména s ohledem na argumentaci žalovaného obsaženou ve vyjádření k žalobě.

V dané věci je nesporné, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí o námitkách byly vydány postupem dle části druhé a třetí správního řádu. Tato rozhodnutí jsou výsledkem formalizovaného správního řízení, splňují veškeré náležitosti § 68 a § 69 správního řádu, a proto není žádných pochyb o tom, že se jedná o rozhodnutí ve formálním smyslu. Pro posouzení přípustnosti žaloby dle § 65 odst. 1 s. ř. s. však není rozhodující formální stránka napadeného rozhodnutí ani proces jeho přijetí, nýbrž jeho obsah. V tomto smyslu je nezbytné, aby napadené rozhodnutí bylo aktem, kterým správní orgán autoritativně rozhoduje o veřejných subjektivních právech a povinnostech v určité oblasti veřejné správy. Pokud totiž rozhodnutí (byť by bylo po formální stránce bezvadné) nezakládá, nemění ani neodnímá žádné právo nebo povinnost, nejedná se o rozhodnutí v materiálním smyslu a jako takové je vyloučeno ze soudního přezkumu (srov. § 70 písm. a) s. ř. s.).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zastává názor, že rozhodnutí o námitkách vydané dle § 40 odst. 4 s. ř. s. nezasahuje do práv a povinností žalobce jakožto vlastníka pozemku, neboť takovýto zásah může nastat až v důsledku vyhlášení NPR, kdy „se určité budoucí užívání dotčeného pozemku může stát nežádoucí z hlediska ochrany přírody a krajiny, a proto v souladu s ZOPK zakázané“. Soud však zdůrazňuje, že takto restriktivní výklad práva na soudní ochranu nemůže obstát.

Je sice pravdou, že z čistě formálního hlediska je výrokem rozhodnutí dle § 40 odst. 4 ZOPK rozhodováno o námitce dotčeného vlastníka tak, že je jí buď vyhověno, či nikoliv. Tato skutečnost však neznamená, že by rozhodnutí o námitce nemělo dopad do žalobcova vlastnického práva. Naopak se jedná o prostředek v rámci procesu vydávání vyhlášky

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

o zřízení NPR, jehož účelem je umožnit dotčenému vlastníku hájit svá práva a oprávněné zájmy. Ustanovení § 40 odst. 4 ZOPK rovněž pamatuje na to, aby tato obrana nezůstala toliko ve formální rovině, neboť zavazuje orgán ochrany přírody uvést návrh na vyhlášení NPR do souladu s námitkami, kterým bylo vyhověno. Je tedy zřejmé, že rozhodnutí o námitkách má přímý vliv na žalobcovo vlastnické právo, neboť na jeho výroku závisí, jakým způsobem a do jaké míry bude vlastnické právo omezeno vydáním vyhlášky o NPR.

Při posouzení přípustnosti žaloby proti rozhodnutí o námitkách je nadto třeba mít na paměti, že v řízení dle § 40 ZOPK je rozhodováno o omezení vlastnického práva jakožto jednoho ze základních práv garantovaného čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Dle čl. 36 odst. 2, věty druhé Listiny přitom platí, že „z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkouvání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny“. Odmítnutí přezkumu rozhodnutí o námitkách by tak odporovalo ústavně zaručenému právu na soudní ochranu.

Konečně nelze odhlédnout od skutečnosti, že správní soudy, a to včetně Nejvyššího správního soudu rozhodnutí vydaná v obdobných řízeních podrobují věcnému přezkumu a o této otázce není v judikatuře správních soudů sporu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2015, č. j. 6 As 304/2014-50).

Ze všech výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí, resp. rozhodnutí proti námitkám, je přípustná a dále se zabýval žalobními námitkami z věcného hlediska.

Jádro sporu v řešené věci spočívá v otázce, zda je žalobce z titulu svého vlastnického práva oprávněn vznášet v řízení dle § 40 odst. 4 ZOPK námitky proti vyhlášení NPR Velký Špičák, resp. proti začlenění dotčeného pozemku do NPR Velký Špičák, či nikoliv.

Soud nejprve považuje za vhodné upřesnit, že ačkoliv je žalobce jakožto Statutární město Jihlava veřejnoprávní korporací zřízenou podle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obecní zřízení“), v nynějším řízení nevystupuje jakožto nositel veřejné moci, ale naopak jako subjekt hájící své vlastnické právo, které mu svědčí v souladu s čl. 11 Listiny základních práv a svobod, resp. s § 2 odst. 1 obecního zřízení, dle něhož má obec vlastní majetek. V tomto smyslu je tedy žalobce subjektem způsobilým být nositelem základního práva na ochranu vlastnictví garantovaného Listinou základních práv a svobod, které požívá příslušné ochrany (k tomu přiměřeně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 11. 1999, sp. zn. III. ÚS 254/99, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 352/03).

V nyní řešené věci se žalobce domáhá ochrany svého vlastnického práva k dotčenému pozemku, které mělo být omezeno vyhlášením NPR Velký Špičák. Stejně jako u jiných případů omezení, resp. zbavení vlastnického práva přitom platí, že postup správního orgánu musí respektovat limity stanovené v čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, dle něhož je nucené omezení vlastnického práva možné pouze ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. Z uvedeného je tak zřejmé, že omezení vlastnického práva by mělo představovat výjimečnou situaci a mělo by k němu docházet jen při splnění konkrétních podmínek, neboť je při něm zasahováno do svrchovanosti vlastníka. V žádném případě proto nelze uvedená omezení vlastnického práva užívat bezúčelně či nepřiměřeně. V souladu s judikaturou Ústavního soudu je tak „v každém konkrétním případě nutno bedlivě zvažovat existenci veřejného zájmu opravňujícího k uplatnění usměrňujících opatření, neboť zasahování státu musí respektovat spravedlivou rovnováhu mezi

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

obecným zájmem společnosti na straně jedné a ochranou základních práv jednotlivce na straně druhé. To znamená, že musí existovat odpovídající vztah proporcionality mezi použitými prostředky a sledovanými cíli.“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 5/01, nebo nálezy ze dne 29. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 2229/08).

S ohledem na právě řečené neobstojí názor žalovaného, dle něhož nebyl v daném případě povinen zabývat se přiměřeností zásahu do žalobcova vlastnického práva s odůvodněním, že princip proporcionality zákonodárce vtělil již do samotného ZOPK. Je sice pravdou, že zákonodárce v ZOPK vymezil podmínky, které musí splňovat lokalita, aby mohla být zařazena do NPR, a zároveň v § 58 odst. 2 ZOPK upravil náhradu za újmu vzniklou omezením vlastnického práva. Je však třeba mít na paměti, že se jedná o obecná zákonná ustanovení, která žalovaný jakožto orgán ochrany přírody aplikuje na konkrétní věc, přičemž musí dbát požadavků čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a poměřovat, zda je v tomto případě konkrétní a navrhované omezení ještě ústavně konformní, či se již jedná o nepřípustné porušení vlastnického práva. Přitom podmínkou ústavní konformity je, že toto omezení je stanoveno zákonem, sleduje legitimní cíl a zachovává vztah proporcionality.

Žalovaný tedy při vyhlásování zvlášť chráněných území sice postupuje ve veřejném zájmu, kterým je v souladu s § 58 odst. 1 ZOPK ochrana přírody a krajiny, tato skutečnost však neznamená, že není povinen mít na zřeteli vlastnické právo dotčených vlastníků a zvolit takový způsob ochrany, který do základního práva vlastnit majetek zasáhne co nejméně a zároveň bude stále působivý dosáhnout sledovaného účelu.

Právě uvedené se rovněž projevuje v základních principech ochrany přírody vymezených v ZOPK, jehož účelem je za účasti příslušných krajů, obcí, vlastníků a správců pozemků mj. přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás a k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji. Zároveň platí, že je při naplňování tohoto cíle nutno zohlednit hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel a regionální a místní poměry. Tyto principy jsou pak konkretizovány v úpravě samotného legislativního procesu přijímání vyhlášek o zvlášť chráněných územích, neboť dle § 40 odst. 2 ZOPK je orgán ochrany přírody povinen zaslat návrh na vyhlášení zvlášť chráněného území obcím a krajům, jejichž území se návrh dotýká, a dále vlastníkům nemovitostí dotčených návrhem, kteří mají právo uplatnit proti návrhu své námitky.

Je pravdou, že dotčení vlastníci mohou v souladu s § 40 odst. 4 ZOPK podávat pouze takové námitky, které směřují proti navrženému způsobu nebo rozsahu ochrany, jímž by byli dotčeni ve výkonu svých práv nebo povinností. Citované ustanovení je však třeba s ohledem na výše předestřený výklad a ústavní principy interpretovat v tom smyslu, že tyto námitky mohou směřovat proti samotnému záměru na vyhlášení zvlášť chráněného území, resp. ochranného pásma, proti navržené kategorii zvlášť chráněného území, proti navrženým bližším ochranným podmínkám a proti navrženému územnímu vymezení zvlášť chráněného území, resp. ochranného pásma. Je tomu tak proto, že vlastník dotčeného pozemku může být omezen na svém vlastnickém právu již samotným vyhlášením zvlášť chráněného území, které s sebou nese povinnost respektovat základní ochranné podmínky stanovené ZOPK. Rovněž platí, že jednotlivé kategorie zvlášť chráněných území se od sebe odlišují mírou zásahu do vlastnického práva k dotčenému pozemku, a proto má vlastník právo brojit taktéž proti navržené kategorii zvlášť chráněného území, která zasahuje do jeho vlastnického práva výrazněji oproti jiným

způsobům ochrany. Ze stejného důvodu je pak vlastník oprávněn projevit nesouhlas s územním vymezením zvláště chráněného území, resp. se začleněním svého pozemku do zvláště chráněného území (k obdobnému závěru dospěl zdejší soud již v rozsudku ze dne 14. 1. 2015, č. j. 11 A 367/2011-31).

Za *způsob* a *rozsah* ochrany ve smyslu § 40 odst. 4 ZOPK je tak třeba považovat i samotné vyhlášení zvláště chráněného území, jeho kategorii, územní rozsah a navržené ochranné podmínky. Opačný výklad by ze své podstaty vedl k popření efektivní obrany základních práv dotčených vlastníků, kteří by nebyli oprávněni zpochybňovat nutnost, účelnost a přiměřenost omezení svých vlastnických práv. Takováto obrana by zůstala toliko v teoretické rovině, neboť námitky by nebyly způsobilé jakkoliv ovlivnit záměr orgánu ochrany přírody vyhlásit zvláště chráněné území. Ve svém důsledku by pak bylo možné dospět k absurdním závěrům, že námitky orgán ochrany přírody vypořádá pouze tak, že *vysvětlí* dotčenému vlastníku, že „*jsou důvody vyhlásit ve veřejném zájmu NPR*“ (viz str. 6 vyjádření žalovaného k žalobě), aniž by jakkoliv posoudil důvodnost námitek.

Ze všech výše uvedených závěrů soudu nezbylo než uzavřít, že ministr životního prostředí pochybil, když námitky směřující proti důvodům k vyhlášení NPR Velký Špičák odmítl vypořádat z věcného hlediska. Je nepochybné, že žalobce byl z titulu svého vlastnického práva k dotčenému pozemku aktivně legitimován k uplatnění námitek dle § 40 odst. 4 ZOPK proti vyhlášení NPR Velký Špičák, přičemž zároveň specifikoval, v jakém směru je návrh způsobilý zasáhnout do jeho vlastnického práva. Z textu námitek proti oznámení ze dne 19. 3. 2014 i z rozkladu je totiž zřejmé, že žalobce toto omezení spatřuje ve stanovení základních ochranných podmínek NPR (§ 29 ZOPK), jakož i bližších ochranných podmínek, které dle jeho tvrzení přinesou nová významná omezení hospodaření v lesích na dotčeném pozemku (zejména omezení výkonu práva myslivosti, vyloučení možnosti provádět zásahy k ochraně lesa před působením škodlivých činitelů, pravděpodobné vyloučení smrku ztepilého při obnově porostů apod.). S ohledem na právě řečené tedy nelze souhlasit s žalovaným, že žalobce během řízení nespecifikoval, jakým způsobem bude jeho vlastnické právo omezeno.

Vzhledem k tomu, že ministr životního prostředí se v následujícím řízení bude povinen zabývat námitkami žalobce z věcného hlediska, soud nepřistoupil k projednání žalobních bodů IV., V., a VI., a to s ohledem na zásadu subsidiarity soudního přezkumu, dle níž soud není oprávněn nahrazovat prostředky ochrany subjektivních práv, které se nacházejí uvnitř veřejné správy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2005, č. j. 2 Afs 98/2004-65). Na následujících řádcích se proto zaměřil pouze na žalobní body VII., IX., X. a XI.

Žalobce v bodě VII. žaloby namítá, že v případě PR V Klučí záměr vyhlášení nové NPR fakticky směřuje pouze ke zpřísnění stávající úrovně ochrany a k rozšíření ochranného pásma, což se míjí s proklamovaným účelem vyhlášení nové NPR Velký Špičák. Správní orgán I. stupně na str. 12 rozhodnutí o námitkách uznal, že se novým vyhlášením NPR prakticky pouze zpřísní stávající úroveň ochrany, ovšem tato skutečnost je přímým důsledkem důvodů uvedených v oznámení ze dne 19. 3. 2014 (zabezpečení ochrany EVL). Ministr životního prostředí tuto skutečnost potvrdil a dodal, že pro zajištění ochrany lesních porostů je nezbytné jejich ponechání samovolnému vývoji, což zajišťuje výhradně institut národní přírodní rezervace dle § 28 a násl. ZOPK. Ve zbytku ministr zopakoval, že žalobci nepřísluší zpochybňovat důvody pro vyhlášení NPR.

Soud k tomuto žalobnímu bodu uvádí, že zpřísnění úrovně ochrany nelze *a priori*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

považovat za rozporné s důvody pro vyhlášení NPR proklamovanými v oznámení ze dne 19. 3. 2014. Muselo by však být prokázáno a zdůvodněno, že pro zabezpečení ochrany EVL (důvod č. 1) je nezbytné vyhlásit novou NPR, neboť stávající ochrana prostřednictvím PR není dostačující. Správní orgán I. stupně tyto důvody uvedl na str. 8 až 11 rozhodnutí o námitkách, ovšem žalobce se s nimi neztotožnil a rozhodnutí o námitkách napadl rozkladem ze dne 15. 4. 2015. Jeho rozkladové námitky však zůstaly věcně nevypořádány, a proto během správního řízení nebyla potvrzena věcná správnost závěrů správního orgánu I. stupně. Jak uvedeno výše, ministr životního prostředí bude v následujícím řízení povinen opětovně posoudit vhodnost, nezbytnost a přiměřenost vyhlášení NPR Velký Špičák. Z jeho závěrů pak vyplýne, zda lze zpřísnění úrovně ochrany v lokalitě PR V Kluči podřadit pod důvod č. 1 stanovený v oznámení ze dne 19. 3. 2014. Pro úplnost soud dodává, že ministr bude rovněž povinen přihlídnout ke skutečnosti, že lesní porosty na dotčeném pozemku zasahujícím do PR V Kluči (o výměře 25,06 ha) byly částečně ponechány samovolnému vývoji již před vyhlášením nové NPR, jak potvrzuje rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 25 Cdo 4408/2013-368. Bude tedy nutno zdůvodnit, z jakého důvodu je tato ochrana nedostačující.

V bodě IX. žaloby žalobce upozorňuje na konkrétní dopady návrhu vyhlášky do jeho vlastnického práva (omezení práva myslivosti a hospodaření v lese bez odpovídající kompenzace). Ministr životního prostředí se s těmito námitkami vypořádal odkazem na § 58 odst. 1 ZOPK, dle něhož je každý povinen strpět omezení vyplývající z tohoto zákona, a zároveň zdůraznil, že žalobci svědčí právo na náhradu za omezení vlastnického práva v rozsahu vyplývajícím z § 58 odst. 2 ZOPK. Soud sice souhlasí se žalovaným, že dle ZOPK jsou jednotlivci povinni respektovat omezení svých práv z důvodu veřejného zájmu (ochrany životního prostředí), za což jim přísluší náhrada. Tato skutečnost však ve světle výše podaného výkladu neznamena, že žalovaný není povinen v každém konkrétním případě zvolit takové opatření, které dosáhne sledovaného účelu při co nejmenším omezení vlastnického práva dotčených vlastníků. V následujícím řízení tedy bude ministr životního prostředí povinen posoudit proporcionalitu mezi omezením žalobcova vlastnického práva (vyplývajícím z ochranných podmínek a z navrhovaného plánu péče) a sledovaným cílem (ochrana EVL Velký Špičák).

Konečně se soud zabýval tvrzením žalobce (bod X. žaloby), že v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, bylo možné vyhlásit NPR Velký Špičák pouze s žalobcovým souhlasem, neboť újma vzniklá v souvislosti s nuceným omezením vlastnického práva nebude žalobci v plné výši kompenzována. Soud tuto námitku neshledal důvodnou, a to zejména s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2012, sp. zn. IV. ÚS 2005/09, který se zabýval skutkově obdobnou věcí – odškodněním za omezení hospodaření v lesích z důvodu ochrany přírody.

Ústavní soud ve specifikovaném nálezu vyšel zejména z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vázající se k čl. 1 odst. 1 Dodatkového protokolu č. 1 (dále jen „Protokol č. 1“) k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Dle ní platí, že vlastnické právo není absolutním právem a Protokol č. 1 obsahuje tři způsoby omezení vlastnického práva: 1. zbavení vlastnictví (zpravidla vyvlastnění), 2. úpravu užívání majetku (placení daní a jiných poplatků nebo pokut) a 3. zásah do vlastnického práva. Právě třetí způsob, který se vztahuje na situace, kdy stát zasahuje do vlastnických práv prostřednictvím kontroly užívání majetku, např. omezením užívání půdy z důvodu ochrany životního prostředí, tedy opatřením, které ponechává vlastníkově alespoň určitý stupeň svobody v užívání jeho majetku, je aplikovatelný na posuzovanou věc.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Z hlediska judikatury Evropského soudu pro lidská práva je pak patrný významný rozdíl mezi posuzováním omezení vlastnického práva ve vztahu k nároku na kompenzaci za odnětí majetku a na druhé straně k posuzování nároku na náhradu za „pouhou“ kontrolu jeho užívání dle třetího způsobu omezení vlastnického práva. Zatímco odnětí majetku vyžaduje platbu kompenzace v plné výši, u kontroly užívání majetku, resp. nuceného omezení, které vylučuje realizaci vlastnického práva v rozsahu, který podstatnou měrou znemožňuje výkon vlastnického práva v některé z jeho složek, záruka kompenzace dána není a státům se přiznává velký prostor pro uvážení ohledně způsobu a rozsahu odškodnění. Jednotlivé státy tedy mají ve vztahu k zásahu do podstaty vlastnického práva přiznanu míru uvážení, v jakém druhu i výši se rozhodnou pro náhradu újmy vlastníka.

V řešeném případě je rámec odškodnění za omezení vlastnického práva dle ZOPK stanoven v § 58 odst. 2 ZOPK, který přiznává vlastníku či nájemci nemovité věci „nárok na finanční náhradu“. Konkrétní podmínky včetně vyčíslení výše náhrady stanoví vyhláška č. 335/2006 Sb., kterou se stanoví podmínky a způsob poskytování finanční náhrady za újmu vzniklou omezením lesního hospodaření, vzor a náležitosti uplatnění nároku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 335/2006 Sb.“). S ohledem na výše popsání judikatorní závěry Evropského soudu pro lidská práva však nelze dospět k závěru o nepřiměřeném zásahu do žalobcových ústavních práv pouze na tom podkladě, že vyhláška č. 335/2006 Sb. dle tvrzení žalobce nezaručuje plnou kompenzaci vzniklé újmy a dále nepočítá s kompenzací újmy vzniklé v důsledku vyloučení smrku ztepilého při obnově porostů a snížení hodnoty dotčeného pozemku.

Ze stejného důvodu pak nelze uzavřít, že s ohledem na stanovené mantinely náhrad za omezení vlastnického práva dle ZOPK je možné toto omezení schválit výhradně se žalobcovým souhlasem. Naopak platí, že pokud žalovaný postupuje v souladu s podmínkami stanovenými v ZOPK a řádně zohlední přiměřenost zásahu do vlastnického práva k dotčenému pozemku, souhlas žalobce jakožto vlastníka tohoto pozemku není podmínkou pro vyhlášení zvláště chráněného území. K opačnému závěru pak nelze dospět ani s ohledem na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06, neboť v dané věci Ústavní soud posuzoval omezení vlastnického práva spočívající v povinnosti strpět obecné užívání pozemku jako komunikace podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, který poskytnutí kompenzace za takové omezení vůbec nepředpokládá. V takovém případě Ústavní soud shledal, že „lze ústavně konformně omezit vlastnické právo pouze se souhlasem vlastníka“.

Pro úplnost soud dodává, že nelze přisvědčit ani námitce nepřezkoumatelnosti uvedené pod bodem XI. žaloby. Je sice pravdou, že ministr životního prostředí ponechal většinu rozkladových námitek věcně nevypořádaných, zároveň však v napadeném rozhodnutí popsal důvody, které ho k tomuto kroku vedly. Zejména se jednalo o přesvědčení, že žalobce k podání těchto námitek není aktivně legitimován a dále že není povinen přihlídnout k proporcionalitě navrženého omezení vlastnického práva s ohledem na znění § 58 ZOPK. Ministr životního prostředí tedy svůj postup odůvodnil, a proto napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti netrpí.

V. Závěr

Žalobce se svými námitkami tedy uspěl; městský soud proto zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny advokáta za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) po 3100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d), § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), včetně náhrady hotových výdajů (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna se tak zvyšuje o částku 1 428 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celkem tedy žalobci náleží (3 000 + 6 200 + 600 + 1 428 =) 11 228 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. 1. 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu